Primul număr a apărut în august 2016.
Următorul număr va apărea în luna iulie 2024.
an VIIII, nr.1/ 2024

Toplitera

Andrea-Elena Stan

Oana Belean

Raisa Cotfas

Florina-Georgeta Fărcaș

Csabi-Daniel Mailat

Denisa-Adreea Ujică

Lidia-Macrina Alb

Daria Cifu

Denis-Laurențiu Codrea

Foto copertă: Szabo Victor

Poezie

Denisa-Adreea Ujică

Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu” Toplița

Pui de lup

Sub copacul vieții mele,
S-a ascuns un pui de lup.
Plânge dorurile grele,
A fost părăsit de grup...

Și din zi în zi, săracul,
De dor mi se văita.
Ochii îi erau ca macul,
Foametea se cuibărea...

Și s-a așezat la trunchiul,
Copacului înrămat,
Plin de vicii și de doruri,
Își da duhul speriat...

Așteptarea

Mi-e geamul casei înghețat,
De câte lacrimi au picurat...
Pe el s-au scurs neîncetat,
În lipsa ta, am așteptat...

Și tot mi-e greu să plec de-aici,
Mi-e frig, și-aș vrea să mă ridici
Să mă cuprinzi în brațe moi,
Și să plutim spre cer în doi...

Eu stau aici și-aștept să vii
Pe pragul rece al ușii,
Cu flori verzi, parcă-s urgii
Numai gânduri limpezii....

Să-mi ștergi obrazul sângeriu,
Am plâns prea mult ca să înviu,
Dar tot nu vreau să mișc un pas,
Speranța-i tot ce mi-a rămas...

Ștefania-Nicoleta Pop
Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu Toplița”

Dragă mamă

Dragă mamă, îți mulțumesc
Pentru clipa ce-o trăiesc,
Pentru viața oferită
Și iubirea dăruită.

De mic copil m-ai învățat
Și în brațe m-ai purtat.
Pe picioare mă legănai,
Povești multe îmi spuneai.

Îmi vegheai somnul și gândul
Mă-nvățai ce e cuvântul,
Primii pași în a mea viață,
Și-un surâs de dimineață.

Te-am iubit și te iubesc,
Dragostea ți-o dăruiesc
Ești ca luna între stele,
Femeie cu super putere.

Acum, mămică dragă
E rândul meu sa te grijesc
Să îți ofer iubirea toată,
Cu orice preț să te-ocrotesc .

Îți sunt recunoscătoare
Pentru sacrificiul tău,
Și îmi cer, mamă, iertare
Pentru tot ce-am făcut rău.

Totul este trecător..

Ce iubire trecătoare!
Un frământ de nepăsare...
O iubire adevărată
Nu s-ar termina vreodată.

Dorul mă apasă,
Inima nu-mi lasă.
Ai plecat de lângă mine,
Nu te-am mai putut reține..

O iubire uitată,
O greșeală iertată.
Un freamăt încet
Voi scoate din piept.

Ne-am spus de atâtea ori „adio”,
Dar niciodată n-am plecat.
Iubirea-i un carusel defect
Care, totuși, a cedat.

Timpul a zburat,
Visul s-a spulberat
Dar am înțeles,
Că iubirea-i un eres.

Lidia-Macrina Alb

Liceul „O.C. Tăslăuanu” Toplița”

Dorul meu prea dulce

A fost odată-n inimă,
Un suflet rătăcit,
Iubirea mea străină
Și care mă alină.

Te am în suflet și în gând,
Și acolo vei rămâne,
Și zi și noapte tot te plâng,
O, dorul meu prea dulce.

Ești un străin în gândul meu,
O umbră nesfârșită.
Te port în inimă și-n gând -
O lume negrăită.

Ochii mamei

O mamă pe pământ am eu,
Un înger de la Dumnezeu,
De la Domnul preamărit
Care cu grijă ne-a păzit.

Prin ochii ei răsare o lume
Fără-ndoieli și supărări;
Prin ei, eu văd orice minune,
Și pot trăi în împăcări.

Andrea-Elena Stan

Liceul Teoretic
„O.C. Tăslăuanu”,

Prietenia...

Într-o lume așa mare
Prietenia e un dar,
Ce greu îl găsești

Prietenia înseamnă multe
Dar mai presus de toate
Înseamnă solidaritate,
Sprijin reciproc, chiar dacă ești la îndepărtare.
Prietenia e un dar a lui Dumnezeu
Ce ne face viața mai bună,
Ne cântă în soare în lună,
Ne lasă amintiri frumoase.

Ce nu sfârșesc și nu se rup.
Rămân... pentru totdeauna
În inimile noastre
Veșnic păstrate.

Azi, mâine...

Azi iubim.

Mâine poftim.

Luni ne iubim.

Marți ne certăm.

Miercuri ne iertăm.

Joi ne îndrăgostim.

Vineri de val ne lăsăm purtați,

Ca sâmbătă să ieșim.

Să zâmbim, să ne îndrăgostim,

Iar duminică stăm și vorbim,

Pentru că asta avem în instinct.

Denis-Laurențiu Codrea

Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu Toplița

Viața...

Îți mai ia, îți mai și dă,
Dar mereu orice ar fi
Ea te îndrumă, fără griji

Îți dă pace, îți dă război
Să o privești și cu alți ochi.
E frumoasă, în general,
Dar noi nu vrem să o vedem.

Așa că ne plângem zi și noapte
Că e grea, că nu ne dă pace.
„Învață, copile, să mai trăiești
Că s-ar putea să pierzi!”

S-ar putea să pierzi
Cel mai frumos moment din viața ta
Și timpul azi,nu e de partea ta
Așa că învață să trăiești, indiferent
cum o privești.

Copilăria

Când un prunc apare,
O nouă stea răsare
Nu știe copilul săracul,
Cum își va trăi el veacul.

Copilaș cu ochi senini,
În jurul tău cresc numai crini
Flori plantate de părinți,
Pentru ai lor copii cuminți.

Vezi doar joc și voie bună,
Nu observi lumea nebună,
Vezi doar fericiri
Și treci peste nenorociri.

Într-un codru

Într-un codru vechi și verde, stau adesea și privesc
La florile frumos colorate, la animale blânde și calde,
La copaci vechi de când lumea, la cum arată natura
Văd și păsările-n zbor, adunându-se în stol,
Cum își lasă tot în urmă, pentru o vreme lungă.

Ciripit de păsărele și mișcarea frunzelor la bătaia vântului
Toată lumea-n jur dispare, când vântul bate mai tare
Și tot în juru-mi ruginește, când cerul se-nnegrește,
Picuri reci cad din cer, iar animalele se adăpostesc
Astfel, codrul vechi și verde își schimbă culoarea.

Viața

Toată viața tu alergi, Omule, ce grăbit ești!
Muncești și iar muncești ca să ai ce săculegi,
Dar nu-ți dai seama tu, atunci, că totul în jur va fi distrus
De la casă, la copii, toate se vor prăpădi.

Va veni vremea-n care, bătrânețea-ți va fi boala
Vei culege tu atunci, tot ce-ai sădit în cale,
Vei vedea atunci, cum tot în jur dispare
De la vorbe pe terenuri, până la anii ce-au trecut.

Va veni și ziua-n care toți vor fi în adunare
La omul care i-a născut și i-a crescut
Totuși, va fi o mare jale, căci ești gata de plecare
Viața ta s-a încheiat, timpul tău s-a terminat.

De acolo, nimeni nu s-a întors să ne spună
Ce se întâmplă și care e răsplata muncii,
Dar se spune că acolo, dacă ai fost credincios,
Vei trăi doar bucurii și în sfinte bogății,
Și dacă tu nu ai putut să fii aici mulțumit,
Vei vedea ce-i sărăcia și cum se plătește trufia.

Oana Belean

Liceul Teoretic
„O.C. Tăslăuanu”
Toplița

*

Mereu mi-ai zis că nu îți pasă
Că de mine nu te mai interesează...
Dar tot la mine te întorceai,
Știind că acolo ai un trai.

Și mereu te așteptam
Cu brațele deschise.
Știind că deja ești al alteia,
Dar tot, încă mă durea.

Durerea aceea era provocată
Poate de tine, poate de mine...
Nu vom ști niciodată.
Poate că durerea aceea
Începe să treacă de la sine

Nu voiam să te întâlnesc,
În brațele mele să mi te imaginez...
Dar așa a fost soarta
Eu să plâng, tu să râzi cu alta.

Mereu am vrut să fii bine,
Că erai cu alta, că erai cu mine..
Mereu vei fi al meu preferat,
Cu ochii tăi de neuitat.

M-am mințit pe mine
Că nu îmi pasă de tine,
Dar adevărul l-am aflat...
Îndrăgostită de tine până peste cap.

Aș mai da timpul înapoi,
O seară să fim iar noi doi.
Să nu ne pese de nimeni
Să fiu doar eu cu tine.

Poate că așa a fost să fie
Să mă îndrăgostesc...
Fără să vreau...
De tine...

Csabi-Daniel Mailat
Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu”
Toplița

Lalele

Lalele jucau în câmp o horă
Mână cu mână, soră cu soră
Până când un tânăr a venit
Și le-a răpit.

Unde au ajuns frumoasele lalele?
De ce le-a răpit tocmai pe ele?
Când atâtea alte alte flori se află
În natura mare și lată.

Din întuneric a apărut lumină,
Toate lalelele se îmbină:
Roșii, albe, galbene
Frumoase și tandre ca o mână de pene.

O tânără le apare în față
Și lalelele trăiesc altă viață
Acel tânăr i le-a oferit,
Făcând un gest de bun iubit.

Vorbele-s mute

Ale minții gânduri multe
Create de vorbe mute,
Ascunse de șoapte tăcute,
Se află un dor tăcut,
Un sentiment neplăcut.

Vorbe mute am auzit,
În trecut când am iubit,
De-aceea natura tace,
Dar vorbește cu ochii noștri.
Sub ai nopții aștri
Am scăpat de farmece

Timpul tace și trece,
În acest anotimp rece.
Timpul tace și face,
Înțeapă cu ale dorului ace
Un tatuaj cu sânge:
„Oare unde se va ajunge?”.
Se aude în gândurile multe,
După ce lumea a spus,
La un apus vorbele mute:
„Aici vântul ne-a adus,
Nu mai suntem acolo sus,
Timpul cald s-a dus”.

În stele

Stele grele
Ne pierdem printre ele,
Văzute într-o noapte de vară
Pline de povară

În stele te căutam,
Niciodată nu plecam
Până nu te găseam
Deoarece te iubeam.

Între stele se afla luna
Singuratică și strălucitoare,
Dar unde e oare?

De sub stele urc încet
Căutând ceva incert,
Singuratic stau și zac.
Cu dorul ce mă fac?

Între stele stau și caut
Ceva în trecut avut.
Vocea ta să o aud
Să îmi usuce sufletul ud,
Ochii tăi să mă privească
În albastrul tău să mă pierd o viață
Sufletul tău să mă iubească
Să mai ating o dată a ta față

În deșert

În deșertul îndepărtat
Totul s-a întâmplat,
În deșertul îndepărtat
Totul s-a secat.

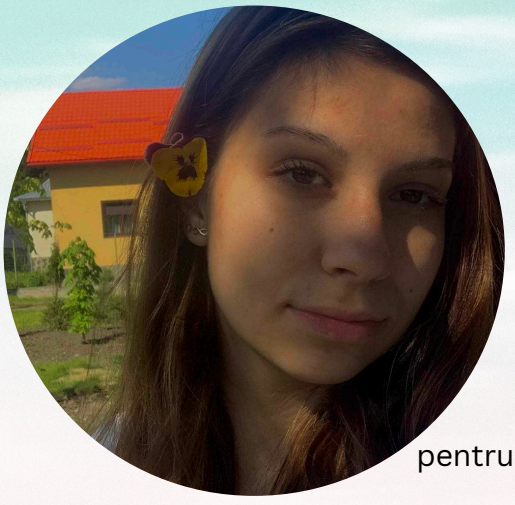
De unde lumea a plecat
Totul s-a secat,
Unde au ajuns,
Totul au ascuns.

Unde steaua va răsări
Totul se va sfârși,
Unde soarele va apune
Răul se va impune

Totul e secat,
Unde ai plecat?
Toți te-au lăsat,
Doar eu nu am plecat.
În deșertul îndepărtat ai rămas
Dar eu nu am să te las,
Chiar dacă nu ai observat,
Tot ce s-a întâmplat
În deșertul îndepărtat.

Raisa Cotfas

Colegiul Național
„Mihai Eminescu”
Toplița

Cât adevăr pui?

Lasă-mă să trec prin golul tău,
prin tot ce e ascuns,
prin tot ce e rău,
prin tot ce a apus.

O privire de mi-ai fi cerut –
ți-aș fi dat-o cu împrumut.
De ce?
Pentru că sentimentu-mi de tine vreau să-l ascund.

Dacă n-ai fi muritor,
în infinit te-aș căuta.
Dacă n-ai avea un dor batjocoritor,
la stele te-aș lăuda.

Cum se face oare
că din astă lume mare,
al meu suflet poți să-l iei
și sufocat de el să piei?

Într-o cameră întunecată
ochii ți-i pot vedea,
frica mea devenind tot mai intensificată
Că la sosirea dimineții vei pleca.

Dar de-al meu dor
îți va fi dor?
Vei vrea oare
să mă vrei în disperare?

Și chiar curând lumina apare,
mi-e frică să îmi arunc la tine privirea.
Dacă umbra ta dispare?
Dacă lângă mine rămâne doar amintirea?

Vreau să știu de ce
te văd că fugi de mine...
pentru că în inima ta se simte
ceea ce pe pielea mea de atingerea ta se resimte.

Lângă a lui umbră

Lumea se întreabă cum
așteptările par a fi infinite
din valuri mari găsite
pentru ea, toate speranțele înflorite.

Priviri pe neașteptate,
cugetări, toate încrucișate,
O privire de-a dânsului de a atins –
inima copilei, în abis, s-ar fi stins.

Stătea și aștepta să-i spună el șoapta,
să se imprime pe buze
un sărut ascuns de rușinatele frunze.

Un miros de vară
din teiul înflorit coboară.
O floare dintre toate aleasă
pentru a fi pusă în al ei păr a fost culeasă.

Și cum ai lui ochi în ai ei se imprimă,
mâna ei îl atinge tremurândă,
Atunci realitatea îl face să dispară,
frica să apară.

Ochii ei se deschid
într-o cameră acaparată de frig,
înconjurată de-un întuneric înșelător.
În măduva spinării simte un fior.

Acum era departe de pădure, de lac, de tei
totuși el nu era departe de sufletul ei,
Dar ea vrea să se întoarcă
lângă a lui umbră.

Pe neașteptate – nori s-apară.
Semn că are să vină o furtună de vară
ce nu are de gând să dispară.

La primii stropi, ei să tresară!
Soarele de august să apună!
Cei doi, pe iarbă, în șezut să se pună
Întunericul urmând să apară.

Întunericul iar să apară...
El iar să dispară...
Când speriată s-a trezit din vis,
ei doi – împreună – au rămas în paradis.

Florina-Georgeta Fărcaș
Colegiul Național
„Mihai Eminescu”
Toplița

În nopți de aur să zâmbești

Bolta cerească, pânză de vis,
dansează pe ritmuri. Luna e un abis.
sub cerul înstelat... un vals misterios...
În noaptea tăcută, totul e frumos.

În vălul nopții, luna-și țese cântul,
șoaptele stelelor, în ritm cu gândul.
Sub bolta cerească, visul devine real,
În dansul lunii, totul e un ideal.

Sub stele stau și privesc,
gândindu-mă, ce simt când iubesc?
Ochii – noapte de noapte – să-ți
privesc,
Și-n căldura poeziilor să te învelesc.

Să vezi arta asta ce o iubesc,
cum în ea, noaptea, te citesc.
Sub tăcerea stelelor să simți iubire,
să-ți spun că poeziile-s despre tine.

Si când stelele ai să le privești
Doar la mine, dragule, să te gândești.
Frumos...(mereu) de mine să-ți
amintești,
și... ÎN NOPȚI DE AUR să zâmbești.

Ca o lalea

Ca o lalea fii, draga mea!
Înflorește, iubește! (Căci asta-ți prieste.)

Arată iubirea, simte nemurirea!
Fă etern tot în tandem!

Primăvară-n suflet să ai când auzi acel cântec
Sentimentele nu trec dacă-i ești întreg.

Ca o lalea fii, draga mea!
Arată-ți frumusețea!
Dulce-ți e blândețea.

Proză

Daria Cifu

Liceul Teoretic
„O.C. Tăslăuanu”
Toplița

Hoțul de povești

Partea a II-a

Deschid ochii. Nu pot să cred! Am primit o vacanță!
Uitați de povești! Uitați de școală! Uitați singurul copil care nu are nimic și vrea totul! Am ajuns în locul fantastic din vis! Am ajuns! Vai, ce fină e făina asta aurie!
Ah, înțeleg! Aici e o țară de uriași care vor să facă plăcinte! Cum de nu mi-am dat seama? Și-au adus făină și apă și le lasă să se încălzească la soare, apoi se întorc și le amestecă și fac o plăcintă uriașă. Poate au și afine, așa cum avea bunica. Poate că îmi vor da și mie.
Ah, ce bine e în vacanță! Ce liniștitoare e briza aerului! Oh, ce se petrece?
Se întunecă. Nu-mi place întunericul. Priviți și voi norii aceia! Ah! Un fulger tocmai a despicat ghemul norilor cenușii. Nu mi-e frică. În vacanță, ești imun, așa mi-a zis mama. În vacanță, nu ți se întâmplă nimic rău...
Nu. Uitați și de asta. Vreau acasă! Dragii mei, vă dau un sfat. Atunci când cereți o vacanță, specificați ce fel de vacanță doriți. Mie-mi plac vacanțele. Atunci când nu sunt întrerupte de Tura. Tura nu e un om. Tura e o umbră. Tura e acolo. Mereu. Vă privește. Nu vă puneți cu ea! Veți regreta.
Da. Ea este Tura. Înaltă, făcută din fum și cenușă. Și praf. Toate acestea, unite de povești.
Nu vreau să v-o descriu mai în detaliu. Pentru că v-aș transforma Ziua Galbenă nu într-una Gri, ci într-una Neagră.
Este prima mea Zi Neagră. Ciudat. Ce e și mai ciudat este că această zi va fi, totodată, prima mea Zi Albastră. Nu mai vreau nici o vacanță. Închid ochii, ca să nu văd fuioarele negre de nori cenușii împletindu-se în chipul înspăimântător al Turei, care se preschimbă, încontinuu, în cele mai oripilante personaje din viața mea, ajungând, astfel, să ia forma unui chip pe care nu-l cunosc, însă, care, prin teroarea nemaiîntâlnită cu care mă învăluie, îmi dă impresia cuiva familiar.
Închid ochii strâns și vreau acasă. Promit să fiu cuminte și să nu mai fur povești și să nu mai cer nicio vacanță. Niciodată.
Aud un țipăt strident, în urechea dreaptă și mă prăbușesc pe făina moale, aurie, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. O simt pe Tura tot mai aproape și, în disperarea mea, mă gândesc la una dintre poveștile pe care le-am furat, despre faptul că binele nu poate fi niciodată învins de rău și mă forțez să cred că este adevărat.
Și, deodată, totul se oprește. Cad în gol, într-o prăpastie care nu are sfârșit. Acest lucru mă sperie. De obicei, există un final. Dacă nu e al prăpastiei, ar putea fi al meu?

Simt că am aterizat pe o suprafață aspră, așa că deschid ochii.
Văd o fetiță mică, frumoasă, care o uimește pe doamna învățătoare, prin darul ei nemaiîntâlnit de a spune povești. Le arată colegilor ei unul dintre cele mai frumoase desene pe care l-au văzut, în viața lor. E vorba despre un castel. Ei o privesc, cu un amestec de teamă, neîncredere, uimire și gelozie în priviri, până când, în momentul în care glasul melodios, fermecător al fetiței își continuă povestirea, unul dintre copii se strecoară în spatele ei, îi fură desenul și îl rupe în bucăți mărunte. Fetița se întoarce și începe să plângă, iar copilul o împinge cu putere de pe scaun și rostește cinci cuvinte - ,,Nu ești tu așa specială”.
Copilul e pedepsit. Fetița iese din clasă și aleargă spre casă. Se va întoarce. Dar, niciodată nu va fi aceeași.

Sala de clasă se golește. Mă apropii de opera de artă distrusă și iau una dintre fâșiile de hârtie. Mă privește un ochi blând, sincer și mai strălucitor decât oricare altul. De când au castelele ochi? O lacrimă îmi alunecă pe obraz și cade pe suprafața hârtiei. Atunci, ochiul clipește. Mă privește. Mi se pare atât de familiar, însă, ceva îmi scapă printre degete. Știu că am pierdut acel ceva, pentru totdeauna. Părăsesc sala de clasă, pentru că nu mai pot îndura umbra de tristețe și mă îndrept spre ieșire, când, deodată, în fața mea, apare o fată înaltă, frumoasă, cu o rochie lungă, argintie precum strălucirea lunii, împodobită cu pene albe, cu obrajii poleiți cu praf de stele și cu ochii mai strălucitori decât oricare alții. Are părul lung, chihlimbariu și mă face să tresar, atunci când, dintre buzele ei subțiri, mă întâmpină un glas fermecător, blând și sincer. Nu am mai auzit niciodată un glas mai sincer.

-Bine ai venit, Esperanza! a spus, cu un ton umbrit de o urmă de regret.

-B...b...bună! am îngâimat, neștiind ce să spun și înmărmurind, la auzul numelui meu.

-Nu te speria! Mă cunoști mai bine decât oricine altcineva.

Am privit-o în ochi. Eu? O cunosc pe această domniță din basme? Are un chip atât de frumos, atât de... familiar... Nu pot să realizez cine este, dar știu că o cunosc. Pur și simplu, știu.

-Cine sunteți? am întrebat, precaută.

Fata a râs, încetișor. Semăna izbitor de mult cu micuța povestitoare.

-Nu avem timp de răspunsuri, acum. Doar vreau să-ți spun un lucru.

A urmat o pauză aproape insuportabilă.

-Uită de vacanță! Uită de pătrățelul de ciocolată! Uită de piersică! Ai nevoie de povești.

Nu am mai apucat să rostesc nici un cuvânt, că fata mi-a aruncat o ultimă privire compătimitoare și a dispărut. Mă doare capul, durerea devine insuportabilă, așa că închid ochii și vreau acasă. Promit să fiu cuminte și să nu mai fur povești și să nu mai cer nicio vacanță. Niciodată.

Deschid ochii.
Mă aflu la fereastra camerei mele.
Ce bine! Mă ridic și scotocesc prin sacul albastru, cu povești. Nu. Nu pot să cred! E gol.
„Ai nevoie de povești”. Ei, și atunci, ce s-a întâmplat cu ele? Nu am apucat să aflu decât jumătate din povestea Literei și a Turei.
Poate că ea era vânzătoarea de vacanțe. M-a păcălit – mi-a dat o vacanță groaznică, doar pentru a-mi lua poveștile, la schimb! Mâine, mă pregătesc să plec în Litera. Le voi lua toate poveștile și vom vedea, atunci, dacă mai îndrăznește să mi le ia! Da. Așa voi face.
Privesc pe fereastră și văd un oraș de bazalt. Doar exteriorul lui. Plouă.
Privesc mai atent. Sunt eu. O lacrimă mi se rostogolește, pe obraz. Nu mai vreau să fur povești. Nu mai pot fura povești. Vreau să se termine. Totul.
Scotocesc în sacul cu povești, în ciuda sentimentelor contradictorii. Și îl găsesc. Desenul. Castelul. Același castel pe care l-am văzut distrus. Are semnătura mea.
Pentru că e al meu.
Mă privește un ochi blând, sincer și mai strălucitor decât oricare altul. De când au castelele ochi? O lacrimă îmi alunecă pe obraz și cade pe suprafața hârtiei. Atunci, ochiul clipește. Mă privește.
Și eu îl privesc. Are ceva special. Acel ceva, pe care l-am văzut în ochii Turei. Acel ceva, pe care l-am văzut în ochii Literei. Acel ceva, pe care îl văd în ochii mei.
Știu.
Știu de ce m-a speriat Tura. Pentru că a luat chipul renunțării. Am renunțat la povești, când am pierdut castelul. Știu de ce m-a fascinat Litera. Pentru că a luat chipul renașterii. Am ales să fur poveștile altora și să golesc Cutiile Umplute, pentru că mi-a fost teamă. Acum, nu-mi mai e. Nu am nevoie de ciocolată, ca să știu că aceasta este o Zi Albastră. Sunt atrasă de alte două obiecte, de pe birou. O pană albă, precum una din cele de pe rochia Literei. Și un pumn de făină aurie. Precum cea pe care mi-a arătat-o Tura.
Eu sunt Litera. Tot eu sunt Tura.
Pentru că Litera și Tura sunt mereu împreună. Litera, Tura. LiteraTura.
Cum?
E o altă poveste. Pe drumul lung, de la hoț la creator, veți găsi răspunsul.
Uitați de vacanță! Uitați de pătrățelul de ciocolată! Am nevoie de o poveste.

Foto p.11, 12, 13: Ales Krivec

Echipa redacțională:

Lazăr Viorica Macrina
Prof. Csiki Luminița- Maria
Prof. Țepeș Marinela
Prof. Hîngan-Țifrea Anca-Maria
Prof. Laczko Rusu Mirela-Aurica

Editat și tipărit de:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA” TOPLIȚA
ISSN: 2537-1606; ISSN-L 2537-1606
2024
Contact și info:
toplitera@yahoo.com

Foto: Natalia Blauth